

Nedjelja solidarnosti

Autor vlè. Ivo Balukèiæ
Ponedjeljak, 08 Ožujak 2010

Pod poveæalom: Homilija don Ivana Milovèiæa, ravnatelj HC

ZAHVALNOST CRKVI I LJUDIMA U BOSNI I HERCEGOVINI

Draga braæo i sestre i vi poštovani gledatelji Hrvatske televizije! Božja rijeè koja nam je danas proglašena još je jedna potvrda krvave zbilje ljudskog postojanja. Krv je moral a pasti da okrutno srce faraonovo robovima prizna dostojanstvo. Krvav je plod onih koji se odmeæu od Boga, kako nas opominje danas sv. Pavao, ali krvlju je zapeèaæena i sudbina mnogih koji su bez krivnje, o èemu govori i današnje evanđelje spominjuæi Galilejce koje je Pilat poubijao. Krvav je trag ljudskog hoda kroz vrijeme od Kaina do naših dana.

Zar je tako moralo biti? Zar je èovjekov usud plaæati krvavi danak? Zar ga moraju platiti pravednici kao i grješnici? Zar moraju stradavati i nevini? Zašto to Bog dopusta? Ovakva pitanja mnogima su razlog da prigovaraju Bogu, pa èak i da ga optuže za nepravdu i odbace ga iz svog života. A ništa od toga nije trebalo biti. Božji je plan bio potpuno drugaèiji. Da ljudi nisu htjeli biti kao Bog, da nisu poželjeli uzeti plod sa stabla spoznaje dobra i zla tj. biti gospodari dobra i zla, da nisu postali poslušnici Zavodnika, da nisu dopustili da Zli ude u njihov život i zagospodari njihovim umom i srcem, da su ostali s Bogom, ne bi pala krv Abelova i tolikih abela do danas, ne bi davao zlim silama uništavao postojbinu èovjeka i ugrožavao živote bolestima i katastrofama, ne bi bilo zamraèenih umova koji užitak nalaze u nanošenju boli i patnje, u muèenju i ubijanju, u krađi i otimanju. Bio bi raj. Ovako je raj izgubljen. Umjesto raja došao je pakao. U njemu vladaju nemilosrdni i nepravedni đavolski zakoni. Ima li izlaza iz te nevolje? Mora li povijest èovjeèanstva biti obilježena ratovima?

Moraju li mržnja, neprijateljstvo, zavist i sumnja određivati odnose èovjeka prema èovjeku? Mora li život biti umiranje? Može li biti drugaèije?

Da, može! Za to se pobrinuo Bog. On koji je sve dobro stvorio, koji je s tugom i žalomšæu pratio èovjekovo srljanje u paklenske okove, smilovao se bezumniku i ponudio mu spas. On mu poput oca pristupa i strpljivo ga pouèava kako se izvuæi. Uvažava ga kao suradnika i partnera u stvaranju i spašavanju, šalje mu proroke i uèitelje, vođe i posvetitelje. Daje mu zakone i savjete, opomene i ukore. Źrtvuje i vlastitog Sina da bi èovjeka obdario božanskom Snagom, Duhom životvorcem. Ulijeva mu moæ izdizanja iznad vlastite naravi i njezinih sklonosti da silom izbori svoj opstanak i svoja prava, da se osveæuje i po drugima gazi. Ulijeva mu moæ ljubavi, praštanja, suosjeæanja, solidarnosti. Njegova je sudbonosna poruka èovjeèanstvu da se zlo ne pobjeđuje zlom, jer ga se tako umnaža. Zlo se može nadvladati samo ljubavlju.

A ljubav nije strast niti sladunjavi osjeæaj koji pothranjuje oholost i podilazi vlastitom egu. Ljubav je stav uvažavanja i prihvaæanja drugoga ma koliko se razlikovao od naših projiciranih ideala. Ljubav je spremnost na zalaganje do Źrtvovanja za dobro drugoga. Veæe ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje. (Iv, 15,13) Ona ne traži svoje, poruèuje nam Bog po sv. Pavlu. Ljubav je: radovati se s radosnima, plakati sa zaplakanima. (Rim 12,15). Takvom nas ljubavlju ljubi Bog. Takvom ljubavlju ljube i oni koji su njegovi.

Źivotni je stav i program onih koji su povjerovali Bogu: da vrijedi živjeti na naèin zalaganja za dobro, èak do krajnjih granica Źrtvovanja sebe samih. To je i Isusov Źivotni stav, koji je za 'mudrace' ovog svijeta ludost, a za zagovornike teokracije sablazan. Za one koji su Božji, to je Božja sila i Božja mudrost (usp. IKor 1,24). Ovaj kršæanski stav u temelju je odluke HBK da tjedan uoèi III. korizmene nedjelje u Hrvatskoj bude "Tjedan solidarnosti s ljudima i Crkvom u Bosni i Hercegovini". Ovom odlukom HBK upuæuje na nužnost prepoznavanja stanja svojih bližnjih, nužnost pomaganja svojim u teškim prilikama u kojima se nalaze, jednom rijeðu nužnost solidariziranja s bližnjima. Za takav stav nalazi poticaj u Božjoj rijeèi koja upuæuje: Dok imamo vremena, èinimo dobro svima, ponajpae domæima u vjeri. (Gal 6,10). Solidarnost je jedan od oblika ljubavi prema bližnjemu. Ona ne ostaje samo na razini suosjeæanja i žaljenja, ona je nužno djelatno i djelotvorno pomaganje: Veronikino suosjeæanje s Isusom i Cirenèevo sudjelovanje u nošenju Isusova kriza. Zahvalnost Crkvi i ljudima u Bosni i Hercegovini dodatni je stup na kojem poèiva ovaj Tjedan solidarnosti, jer Crkva u Hrvatskoj prepoznaje i cijeni doprinos Crkve i ljudi iz BiH Crkvi i ljudima u Hrvatskoj na svim područjima i razinama vjernihog, znanstvenog, kulturnog, sportskog, političkog i svih drugih civilizacijskih područja.

Kršæanin je èovjek koji živi za druge, koji nije neosjetljiv za teškoæe s kojima se drugi susreæu, kojemu je stalo da i drugima bude dobro. Zato se zalaže i trudi. Ulaže svoj trud i znanje, svoje molitve i imanje da pomogne potrebnom i tako svjedoèi svoju vjeru. Ovaj njegov stav ne ogranièuje njegovo djelovanje samo na materijalno pomaganje nego se proteže na sveukupnost potreba u kojima se èovjek može naæi. Zato i oni koji ne obiluju materijalnim dobrima mogu pomagati svojim duhovnim bogatstvom. Isusovim oèima gledano, najviše pomaže onaj tko nosi svoj križ za druge, za njihovo spasenje. To je razlog što Crkva u doprinosu patnika, bolesnika i nevoljnika vidi predragocjenu vrijednost u izgradnji Božjeg kraljevstva. Sestre i braæo, poštovani gledatelji Božje nam se rijeèi ponekad èine opore i tvrde, no opor je i tvrd put kojim prolazimo do spasenja. Bez Boga ne možemo ga prijeæi. Zato je on s nama, zato se u njega uzdamo i zato smo njegovi. Neka nam i ovaj susret s njime bude izvor svjetla i snage za naporan Źivotni hod.